

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Sereno. 38.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

quæ officij ratio postulat, faciant. Plerique enim (nec verò ne quisquam iracundia commotum hæc dicere arbitretur) non secus ac si nec iudicium futurum sit, nec providentiæ vlla rebus præsit, atque humanas actiones conspiciat, velut in densissimis noctis tenebris ea faciunt, quæ faciunt. At verò dubium & controuersum dogma, quâuis probabilitate carens, permultos tamen expugnat. Etenim optimam quidem & accuratam viuendi rationem contempnunt ac pro nihilo ducunt: linguam autem supra quàm par sit, acuunt. Ac temperantiam quidem nihil omnino curant: de increata aurem materia, nonnullisque aliis nugantur, quæ nec cognita magnū aliquod ad virtutem adiumentum afferunt, nec ignorata, eos, qui in his rebus haudquam eruditi sunt, detrimento vlllo afficiunt. Primùm igitur discant, iudicij dogma, quod & apud nos, & apud illos, extra controuersiam est, discutere, ac rectam vitam amplecti. Absurdissimum enim est illud, de quo inter utrosque conuenit, taceret: ea autem, de quibus inter se dissenserunt, sursum deorsumque iactare, ac de iis perpetuò garrere.

Seveno. 38.

In publicis & grauissimis malis commiserationi locus non est. Omnes enim priuatas calamitates deplorantes, nō tantum otij habent, vt ipsis alienas miseras luctu ac lamentis prosequi vacet.

Cheremoni Diacono. 39.

Impurum ac sceleratum hominem nego, non modò de fidei doctrina, sed etiam de vlla re alia os aperire debere, quoad per synceram pœnitentiam animi maculas absterferit. Nam cùm peccatori dixerit Deus, Quare tu enarras iustitias meas? multo certè ei, qui animo ita constitutus est, ac fidei dogmata perscrutari non ueretur, silentium indixit. Tanto enim dogmata iustificationibus sublimiora sunt, quanto cælum terra, & anima corpore. Quo circa cùm vitæ integritas tibi desit, de fi-

θυμῶ, τὸ λεγόμενον, εἶναι νημιζέτω, ὡς μήτε κρίσεως οὐσίας, μήτε παρηγοίας ἐφεσώσης ἢ καθαρώσης τὰ θράγματα, καὶ ἀπὸ ἐν ἀσπλήνῃ νυκτὶ δρῶσιν ἐδρῶσιν. ὁ δ' ἀμφισβητήσιμος καὶ τοῦ ἀπίθωμος ὡν τὸς πολλοὺς χειρῶται. πολιτείας μὲν γὰρ ἀκρίβεις ὀλιγοῦσι, πλὴν δὲ γλώττιαι ὑπὸ τὸ δέον θῆγυσι, καὶ σωφροσύνης μὲν αὐτοῖς λόγος ἔδειξαι. ἀεὶ δὲ ἕλης ἀγανότης, ἢ ἀλλων πινῶν φλυαροῦσιν, ἃ μήτε γνωσκόμην μὲν πῆς σωτηρίας σωτηλεῖ. μήτ' ἀγνοῦμην κατὰ βλάπην τὸς μὴ πεπωδευμένοις. μαθητεύσασιν οὖν πρῶτον τὸν πατέρα ἡμῶν καὶ αὐτῶν ὁμολογέμενον τῆς κρίσεως λόγον ἀνακινεῖν. καὶ εἰς ὄρθον ἔχεσθαι. ἀποπώτατον γὰρ τὸ μὲν ἐν οἷς σωθεῖσθαι, σωπῶν. τὰ δ' ἐν οἷς διηρέσθαι, ἀνω καὶ κατω θρυλλεῖν.

Σαείνῃ. λη.

Εν τοῖς κοινοῖς καὶ ἀνηκέστοις κακοῖς κληρονόμῳ ἔχει ὁ οἰκτός. πάντες γὰρ τὰ οἰκῆα σένοντες πάθη, χολώσονται ἀγχοὶ τὸς πέλας ἐλεεῖν.

Χαιρήμωνι Διακόνῳ. λθ.

Τὸν ἐναγῆ ἔφημι παρὶ δόγματων, ἀλλ' ἐδὲ παρὶ ἄλλων πινῶν χελῶσαι ἀνοίγειν σῆμα, ἕως ἂν δὲ εὐλακρονὸς μετανοίας καθαρθεῖ. εἰ γὰρ τῶ ἀμαρτανῶ εἶπεν ὁ θεός, Ἰναπὶ σὺ διηγῆ τὰ δειχόμενά μου; πολλῶ μάλλον τὸν ἔγω Διακείμενος, καὶ τὰ δόγματα ἐρμῆσαι πολὺν ἢ τὰ ἐπεσόμισα. ποσὸν γὰρ τὰ δόγματα τῶ δειχόμενων ὄντων ἀνώτερον, ὅσον ἕρηνός γῆς, καὶ ψυχῆ σώματος. πέπεισσο τῶν τῶ βίῳ μὲν ἠτιώμενος, παρὶ δὲ δόγματων